

Ode aan de verliezer

In mijn jeugd was ik de eeuwige nummer 2. Als jongetje deed ik aan atletiek en behaalde iedere wedstrijd een prijs, maar het was altijd zilver. Mijn concurrent heette Dennis Wever en zat op een vereniging in Spijkenisse. Hij sprong altijd hoger of verder, was net iets sneller op de sprint of wist me vlak voor de finish van de 1000 meter in te halen. Zijn kogel, speer of discus landde iedere wedstrijd een paar grassprietten verder. Bij iedere prijsuitreiking stond hij hoger op het erepodium. Behalve als de foto door de fotograaf werd genomen. Dan klommen de nummers 1, 2 en 3 op het hoogste podium. Ik fluisterde steevast iets in het oor van Dennis Wever: 'Jij hebt de eerste prijs, maar ik heb hersens.' Of: 'Jij springt hoger dan ik, maar ik heb gezoend met Leonie Teekens.' Dat eerste was misschien waar (ik deed Gymnasium, Dennis Wever havo), maar het tweede zeker niet. Leonie Teekens was het mooiste meisje van atletiek. Alle jongens zaten achter haar aan, maar niemand had nog met haar gezoend. Ik was een keer tijdens een estafettetraining op haar gebotst, waarbij ze onder mij terecht was gekomen. Haar hoofd ter hoogte van mijn hoofd, haar lippen ter hoogte van mijn lippen. Voordat ik door had wat er gebeurde, hoe dicht ik bij een kus was, hoorde ik mijn trainer roepen: 'Zo win je nooit een gouden medaille.' Een zin die in mijn geheugen staat gebeiteld.

Eén keer was Dennis Wever ziek en stond ik op de eerste plek op de meerkamp, totdat de 1.500 meter gelopen moest worden. Bij het derde rondje kreeg ik een bezem tegen mijn hoofd. Er stond een jongen op het gras binnen de baan en hij jongleerde met een bezem. Geen idee waarom. Hij bleek het niet te kunnen en zo kwam de bezem tegen mijn hoofd. Ik lag gestrekt op het tartan en werd ingehaald door alle lopers, zelfs door Ashraf Mostafa die een goede sumoworstelaar zou kunnen zijn. Mijn moeder moest door drie juryleden worden tegengehouden. Ze bekommerde zich niet om haar gevelde zoon, maar wilde de jongen met de bezem te lijf gaan. Toen ik mijn ogen na een tijdje opende, zag ik het gezicht van Leonie Teekens. Ze hielp me met opstaan en later op de dag kuste ze mij op de hoogspringmat. De prijsuitreiking was toen al geweest; voor het eerst had Youri Haddeman - de eeuwige nummer drie - goud gewonnen in zijn leven. Mijn moeder was woedend naar huis gegaan. Ik straalde van geluk. De verliezer had gewonnen. Het mooiste meisje van atletiek.

En nu maak ik een tijdssprong. Dennis Wever is gymnastiekleraar geworden op een middelbare school, Youri Haddeman verkoopt Audi's, Ashraf Mostafa is advocaat en Leonie Teekens woont volgens Facebook in Australië, is getrouwd en heeft vijf kinderen. Ik ben schrijver, en mijn moeder heeft nu alle hoop gevestigd op de Nobelprijs voor de Literatuur. Maar daarover later meer.

Ode aan de winnaar

Wie google vraagt wie de mooiste winnaar allertijden is, krijgt een lijstje van Miss World-winnaressen van 1958 tot en met 2018 voorgeschoteld. Allen heel mooie winnaars, moet ik toegeven. Maar geen idee wie nou de allermooiste is. Oxana Federova - Miss World 2002 - wordt door kenners wel eens bestempeld als de mooiste vrouw die ooit heeft geleefd, maar bij het zien van haar foto's moet ik vooral denken aan de woorden van de Mexicaanse schrijver en scenarist Guillermo Arriaga: 'Een vrouw zonder sproeten is als een taco zonder zout.'

Dan misschien toch liever een sportwinnaar. Maar wie dan te kiezen? Michael Jordan? Tiger Woods? Of Martina Navratilova die 18 'single' Grand Slams op haar naam heeft geschreven, en ook nog eens 31 'doubles' Grand Slams en 10 'mixed doubles'. De laatste overwinning behaalde ze een maand voor haar 50ste verjaardag. Ik stel me haar grote huis voor met al die blinkende borden en schalen. Maar zou ze nog steeds gelukkig zijn? Navratilova is de 60 ruim gepasseerd. Straalt ze nog altijd te midden van haar 59 Grand Slam prijzen? Of wordt ze verpletterd door weemoed, heimwee naar het groene gras van Wimbledon, waar ze negen maal won.

Bij de Amerikaanse schrijver James Salter las ik een anekdote over Joe DiMaggio, nog zo'n onsterfelijke winnaar. Als honkbalspeler won hij negen keer de World Series en trouwde hij *en passant* ook nog met Marilyn Monroe. Toen ze samen op huwelijksreis waren in Japan, gaf Marilyn Monroe tien optredens op Amerikaanse legerbases. 'Joe, there were a hundred thousand people there and they were all cheering and clapping,' zei de kersverse echtgenote tegen haar man. 'You've never seen anything like it.' Joe DiMaggio reageerde met slechts drie woorden: 'Yes, I have.'

Beste winnaars, deze dag zal razendsnel voorbij gaan, en op deze dag zullen talloze andere dagen worden gestapeld, jaren, decennia. Maar we zullen joelen en klappen en jullie zullen deze dag nooit vergeten. Je zult nooit meer zoiets zien als dit, maar je hebt het gezien.

Yes, you have.